

Sygn. akt II K 501/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Bogdan Wałachowski

Protokolant – Oksana Mądra

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.– Urszula Bolik

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 roku sprawy

M. P. (1)

urodz.(...)w miejscowości G.

syna W. i G. z d. O.

oskarżonego o to, że: W dniu 30 września 2014 roku około godz. 18:05 w G. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem osobowym m- ki M. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust.1 i art. 25 ust.1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się na skrzyżowaniu ul. (...)z ul. (...)na pasie ruchu do jazdy na wprost w ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu B. O. (1) kierującej rowerem m-ki (...)poruszającej się po drodze z pierwszeństwem przejazdu- ul. (...), w następstwie czego doszło do zderzenia, w wyniku którego wskutek uderzenia i upadku na jezdnię kierująca rowerem B. O. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania barkowego końca obojczyka prawego, stłuczenia ramienia i przedramienia prawego oraz stłuczenia okolicy łędźwiowej powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 177§1 kk

1. Oskarżonego **M. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 177§1 kk w zw. z art. 58§3 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając, że stawka dzienna odpowiada kwocie 30 (trzydzieści) złotych.
2. Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz B. O. (1) kwoty 494,87 (czteryście dziewięćdziesiąt cztery 87/100) zł tytułem naprawienia szkody oraz kwoty 2000 (dwa tysiące) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu państwa 150 (sto pięćdziesiąt) zł tytułem opłaty oraz 70 (siedemdziesiąt) zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt. 501/14

UZASADNIENIE

B. O. (1) (55 lat) jest mieszkanka G.. Pracuje w firmie (...) jako sprzątaczką i dojeżdża do pracy rowerem. W dniu 30 września 2014 roku około godz. 18:00 B. O. po skończonej pracy wracała do domu jadąc rowerem ulicą (...)w kierunku centrum miasta. Było jeszcze widno, deszcz nie padał, panował mały ruch pojazdów (zeznania B. O. k. 91, T. P. k. 92, 22-23). Zbliżając się do skrzyżowania ul. (...), ul. (...)i ul. (...)(mapka k. 99,102) pokrzywdzona kontynuowała jazdę „na

wprost” mimo, że kilkadziesiąt metrów przed skrzyżowaniem rozpoczynała się droga rowerowa i stosowne oznaczenie pionowe nakładało na nią obowiązek skorzystania z tej drogi (art. 33ust.1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym).

W tym czasie do skrzyżowania ulicą (...)dojeżdżał samochód osobowy m-ki M. (...) nr rej. (...) (w kolorze czarnym) prowadzony przez oskarżonego M. P. (1) (39 lat), który ustawił się na środkowym pasie, bo zamierzał przekroczyć skrzyżowanie prostopadle i wjechać w ulicę (...)(wyjaśnienia M. P. k. 91v). W tym samym czasie na przedmiotowe skrzyżowanie ulicą (...), ale od strony miasta, wjechał samochodem m-ki F. (...), z zamiarem skrętu w lewo tj. w ulicę (...)T. P.(zeznania T . P. k. 92).

Oskarżony M. P. rozpoczął przejazd skrzyżowania nie zważając, że poruszając się przy prawej krawędzi jezdni wjechała na nie rowerem pokrzywdzona B. O. i wówczas potrącił ją, uderzając w rower w następstwie czego upadła ona na jezdnię (zeznania T. P. k. 22-23, B. O. k. 91-92). Po zjechaniu ze skrzyżowania obaj kierujący pojazdami zatrzymali je w pobliżu i podeszli do pokrzywdzonej z zamiarem udzielenia jej pomocy. Pokrzywdzona skarżyła się na ból, nie była jednak zdecydowana aby zawiadomić policję bądź pogotowie, więc oskarżony ostatecznie zaproponował, że sam zawiezie ją na pogotowie i w tym celu pomógł jej wsiąść do swojego samochodu oraz włożył do bagażnika rower (zeznania J. P. k. 35, T. P. k. 22v. W SOR Szpitala (...) w G. udzielono pokrzywdzonej pomocy lekarskiej. Okazało się, że w wyniku wypadku B. O. doznała złamania barkowego końca obojczyka prawego, stłuczenia ramienia i przedramienia prawego, stłuczenia okolicy łędźwiowej. Biegły z zakresu medycyny stwierdził, że obrażenia te należy zaliczyć do powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni (dokumentacja lekarska k. 8-10, opinia k. 15, zeznania B. O. k. 91-92).

Okoliczności popełnienia przez oskarżonego M. P. (1) zarzucanego mu czynu zdaniem Sadu nie budzą wątpliwości albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zakresie jest jednoznaczny w swojej wymowie, a sam oskarżony od początku postępowania karnego przyznał się konsekwentnie do jego popełnienia i złożył stosowne wyjaśnienia, które odpowiadają ustaleniom faktycznym i dlatego też zostały przez Sąd w całości podzielone (wyjaśnienia M. P. k. 91).

Bezspornym jest zdaniem Sądu, że oskarżony M. P. jadąc ulica (...)i zbliżając się do skrzyżowania poruszał się drogą podporządkowaną i stosownie do znaku pionowego (k. 102) winien ustąpić pierwszeństwa pojazdom jadącym ulicą (...)w obu kierunkach. Bezspornym jest także, że oskarżony tego pierwszeństwa nie ustąpił, bo wjechał na skrzyżowanie, na którym znajdowała się pokrzywdzona B. O., poruszająca się rowerem wbrew obowiązkowi zawartemu w art. 33 ust. 1 w/w ustawy. Obie te okoliczności potwierdzają nie tylko wyjaśnienia oskarżonego wymienione wyżej, ale też zeznania wszystkich przesłuchanych świadków zdarzenia zwłaszcza pokrzywdzonej B. O. (k. 91-92) i T. P. (k. 92, 21v-23), które to Sąd także obdarzył wiarygodnością. Sąd podzielił także zeznania J. P. (2) (k. 92, 34-35), która nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, ale zeznała na okoliczności dotyczące udzielenia pokrzywdzonej pomocy. Sąd podzielił też pozostałe dokumenty tak te zawnioskowane przez oskarżyciela publicznego , jak i te zgromadzone w toku przewodu sądowego (mapy dotyczące oznakowania skrzyżowania k. 99, 102). Zeznania D. D. (k. 108) nie miały natomiast istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie była ona świadkiem zdarzenia, a zeznała na okoliczności drugorzędne, dotyczące tego, czy oskarżony uiścił już na rzecz pokrzywdzonej jakiegokolwiek pieniądze.

Reasumując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i przeprowadzona pokrótce jego analiza pozwała zdaniem sądu przyjąć w sposób pewny, że oskarżony M. P. (1) kierując w dniu 30 wrzesień 2014 roku samochodem osobowym i wjeżdżając na skrzyżowanie ulic (...)z (...) i W. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 25 ust.1, bo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu B. O. (1), kierującej rowerem, a poruszającej się po drodze z pierwszeństwem przejazdu wskutek czego doszło do jej potrącenia i ostatecznie obrażeń ciała pokrzywdzonej wypełniających kwalifikację z art. 157§1kk. W ten sposób zachowanie oskarżonego, zdaniem Sądu wyczerpało znamiona czynu określone w art. 177§1kk.

Wątpliwości na żadnym etapie postępowania nie budziła wina oskarżonego, bo właściwości i warunki osobiste jego w żadnym razie nie wskazują, aby miał on jakiegokolwiek trudności z rozpoznaniem znaczenia swojego czynu, czy pokierowaniem swoim postępowaniem. Brak jest także jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających zachowanie oskarżonego w czasie popełnienia czynu. Sąd uwzględnił natomiast również okoliczność, która wskazuje, że pokrzywdzona B. O. także swoim zachowaniem przyczyniła się do czynu oskarżonego. Podnieść należy, że stosownie do art. 33 ust.1 w/w ustawy była ona obowiązana korzystać z drogi dla rowerów lub pasa ruchu dla rowerów, bo taki był wyznaczony dla kierunku w którym ona się poruszała. Z bezspornych ustaleń wynika bowiem, że pokrzywdzona miała zamiar jechać cały czas ulicą (...)w kierunku miasta, a jak wynika to z dołączonej mapy (k. 102) w tym kierunku wyznaczona była droga rowerowa, która rozpoczynała się kilkadziesiąt metrów przed skrzyżowaniem. Twierdzenie zaś pokrzywdzonej, że nie skorzystała z tej drogi rowerowej, ponieważ przy wjeździe na nią znajduje się wysoki krawężnik, nie stanowią zdaniem Sądu żadnego usprawiedliwienia. Zauważyć należy jednak także, że dla oskarżonego pojawienie się rowerzysty na przedmiotowym skrzyżowaniu nie mogło stanowić żadnego zaskoczenia, ponieważ stosownie do przepisu art. 33 ust. 1 w/w ustawy także kierujący rowerem mógł wjechać na przedmiotowe skrzyżowanie w sytuacji gdyby zamierzał skręcić w lewo. Zatem oskarżony winien dołożyć wszelkiej ostrożności (szczególnie w rozumieniu art. 25 ust.1 w/w ustawy), by wjeżdżając na skrzyżowanie nie doprowadzić do żadnej kolizji.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny w oparciu o art. 177§1kk w zw. z art. 58§3kk i art. 33§1i3kk w wymiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 30 zł sąd miał na uwadze znaczny stopień zawinienia i znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, którego wymieniony dopuścił się w dniu 30.09.2014 roku, wynikający z lekceważenia jednego z podstawowych przepisów ruchu drogowego oraz nie zachowania w wyniku lekkomyślności szczególnej ostrożności, a także społecznej szkodliwości wyrażającej się w rodzaju i charakterze naruszonego dobra jakim jest bezpieczeństwo komunikacji oraz życie i zdrowie uczestników ruchu, rozmiarze wyrządzonej szkody. Sąd miał też na uwadze pozostałe elementy tak strony podmiotowej, jak i przedmiotowej tego czynu. Mowa zatem o takich okolicznościach jak czas, miejsce, sposób popełnienia czynu, pobudki, motywy, jakimi kierował się oskarżony, wagę naruszonych przez niego norm i zasad w ruchu drogowym.

Analiza elementów podmiotowych pozwoliła zdaniem Sądu na przedstawienie osoby oskarżonego w stosunkowo dobrym świetle. Wymieniony ma 39 lat, prowadzi własną działalność gospodarczą. Niestety w niedalekiej przeszłości był już karany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, bo w dniu 27 marca 2013 roku zapadł wobec niego prawomocny wyrok za przestępstwo z art. 178a§1kk (odpis wyroku w sprawie IIK 130/13 k. 82). Jako istotną okoliczność mającą wpływ na taki wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności sąd uwzględnił znaczne przyczynienie się pokrzywdzonej.

Zdaniem sądu wymiar kary, jej dolegliwość, nie przekracza stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości jego czynu, a także uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Na podstawie art. 46§1kk – uwzględniając w tym zakresie częściowo wnioski złożony przez pokrzywdzoną B. O. (1) i Prokuratora, sąd orzekł także o obowiązku naprawienia szkody(w wysokości złożonych przez pokrzywdzoną rachunków) a także kwotę 2000zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zdaniem sądu tak orzeczone zadośćuczynienie, jako świadczenie jednorazowe uwzględnia stopień i czas trwania cierpień fizycznych B. O..

W oparciu o przepis art. 627kpk orzeczono o opłatach i kosztach sądowych, mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego.